

му, дѣто донесалъ армаганъ за неговытѣ, и, като му пожелалъ спорна работа, добра напашь, здравіе на дѣца и жена, испроводилъ го до портата и му казалъ на добръ часъ.

Щомъ заминалъ Чичо Цоню, Милка обадилла на баща си, предъ очитѣ на братіята си, за тѣхната голѣма безочлевість.

Г. Нѣгола го догнѣвъло твърдѣ много на Здравка и на Витанча, и похвалилъ Милкината прилична обноска. „Виждамъ, казалъ той като я цалуналъ по чело, че моята Милка знае какъ трѣба съ почтенъ челѣкъ да са обнося.“ Защото было приближило обѣдъ, той накаралъ да му донесѣтъ дарената отъ чича Цоня суха вошка и си похапнали малко съ дъщеря си за похта. Здравко и Витянчо изглѣдвали отъ страна вошката, но не ги поканили да куснѣтъ. Да имало лѣснина съ очи щѣли да я изѣдѣтъ. Г. Нѣголъ са престорилъ, че не ги съглѣдва. Захваналъ пакъ Милка да хвали и да я поучва никога да не поглѣжда съ лошо око нѣкого кога е сиромашки облѣченъ. Защото, казвалъ той, ако почитаме само добръ облѣченитѣ и примѣнитѣ хора, тогаз излѣзва че правимъ пò-много почетъ на дрехата, пѣкъ пò-малко на челѣка, който носи дрехата. По нѣкого са случва най-просто облѣченъ челѣкъ да е най-почтенъ; чича Цоня имаме за при-